

Pesti Központi Kerületi Bíróság útján

az Alkotmánybíróság részére

Budapest

Donáti u. 35-45.

1015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1939-0/2014
Érkezett:	2014 NOV 21.
Példány:	4
Melléklet:	21+3 db
Kezelőiroda:	db

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG TÁJÉKOZTATÓ IRODA	
ÜGYSZÁM	KEZDŐIRATON
ÉRKEZÉS MÓDJA: POSTÁN / E-MAILLEN / GYÚJTÓLADÁSBAN / FAXON	ÉRK.: 2014 -11- 1 0
PÉLDÁNY:	PELLET:
MELLÉKLET:	KOZTUK:
ÜGYSZÁM:	KEZDŐIRATON

Alulírott dr. Kárpáti Krisztina [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Törvényszék 44.Pf.637.200/2014/7. számú ítéletének a Pesti Központi Kerületi Bíróság 5.P.50.218/2014/8. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal az alaptörvény-ellenességét megállapítani, és mindkét ítéletet megsemmisíteni, az első fokon eljáró bíróságot új eljárás lefolytatására, és új határozat hozatalára utasítani szíveskedjék. A Fővárosi Törvényszék 44.Pf.637.200/2014/7. számú ítéletét 2014. november 4-én kaptam meg.

Kérem a Tisztelt Pesti Központi Kerületi Bíróságot, hogy a Pp. 359/C. § (1) bekezdése alapján a támadott határozat végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggeszteni szíveskedjék.

Nagy tisztelettel kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy amennyiben a Pesti Központi Kerületi Bíróság a támadott határozat végrehajtását nem függesztette volna fel, kérem, hogy a Pp. 359/C. § (2) bekezdése alapján szíveskedjék a támadott határozat végrehajtásának felfüggesztésére a PKKB-t felhívni.

Alaptörvény ellenesség:

A Fővárosi Törvényszék 44.Pf.637.200/2014/7. számú ítélete, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 5.P.50.218/2014/8. számú ítélete sérti az Alaptörvényben biztosított:

1. az otthon sérthetetlenségéhez való jogot (Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés),
2. a testi és lelki egészséghez való jogot (Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdés),
3. az egészséges környezethez való jogot (Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdés),
4. a tisztességes eljáráshoz való jogot (Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés).

Rövid tényállás:

2000 évben kötöttem adásvételi és építési vállalkozási szerződést a Budapest IX. kerület Liliom utca 7-9. számú ingatlanban épülő lakásomra. Az elkészült lakásba 2001 évben költöztem be. Ekkor a szomszédos – két utcára néző épület – a [REDACTED] Rt. tulajdonában állt. Telefonközpont működött az épületben, de az épület nagyobb része kihasználatlan volt. Az

udvari oldalon néhány darab klímaberendezés volt felszerelve, melyek nem működtek állandó jelleggel. 2004-ben a [REDACTED] Rt. a teljes ingatlant eladta, a telefonközpont helyiségeit pedig tovább bérelte. 2004-től az új tulajdonos az addig üres szintek és irodahelyiségek bérbeadását kezdte meg, és folyamatosan klímaberendezéseket szerelt fel az irodaépületre. Jelenleg a belső udvar felől több mint 39 klímaberendezése van a II. rendű alperesnek, 11 db közepes méretű és 2 db óriás méretű az I. rendű alperesnek, illetve 4 db van, amely nem tisztázott.

Ez a hatalmas számú klímaberendezés a lakásvásárlásom után került felszerelésre, és aránytalanul a belső udvarra csoportosítva, ahhoz képest, hogy az épületnek 4 oldala van.

A fentieket alperesek sem vitatták, az eljáró bíróságok mégis a terhemre róják azt, hogy már a lakásvásárlásom időpontjában ott volt a telefonközpont, és számolnom kellett volna a zajhatásokkal. Álláspontom szerint ilyen mértékű jövőbe látás nem várható el jogszerűen senkitől sem. Ezen az alapon soha egyetlen helyre sem szabad költözni, mivel a különböző fejlődési folyamatok miatt bárhol, bármi megtörténhet.

A támadott ítéletek leginkább a tisztességes eljáráshoz való jogot sértik:

Az első fokon eljáró bíró álláspontom szerint nem volt pártatlan az ügyemben. Elfogultságáról bejelentést tettem, és új bíró kijelölését kértem. Ezt a kérelmemet a Pesti Központi Kerületi Bíróság nem intézte el igazgatási ügykörben a Pp. 18. § (1) bekezdés első fordulata alapján. A PKKB a Pp. 18. § (1) bekezdés második fordulata alapján sem hozott a kizárási indítvány tárgyában döntést. A beadványomat más módon sem vizsgálták ki (BH1998. 28.), azaz nem bírálták el szabályszerűen, így megfelelő jogorvoslattal sem tudtam élni az eljáró bíró elfogultsága kérdésében.

A kizárási indítvány elintézésének, és az arról hozott döntés meghozatalának folyamata, eljárási szabályai - a Pp. 18. §-ában foglaltakon túl - nem nyilvános szabályozáson alapulnak, nem követhetőek, így a peres fél számára nem ellenőrizhető, hogy az erre vonatkozó szabályokat betartották-e. Különféle internetes blogokon és fórumokon lehet olvasni eseteket arról, hogy elfogultság miatt kérték a bíró kizárását és új bíró kijelölését, de erre vonatkozó hivatalos kiadvány, statisztika, hivatalos ügyfél tájékoztató nincs. Ha viszont egy peres fél éveken át, tárgyalásról tárgyalásra azt tapasztalja, hogy a bíró részrehajló, illetve az eljáró bíró ki is mondja a tárgyaláson, - a bizonyítási eljárások előtt - hogy a fél pert nem nyerhet, akkor kell lennie valamilyen hatékony jogorvoslatnak erre az esetre. Különösen hiányzik ez a mérlegeléssel eldöntendő ügyekben, ha még ülnökök sincsenek.

Sérelmezem, hogy ez a garanciális kérdés nincs jogszabályban szabályozva, csupán ellenőrizhetetlen forrásokból lehet róla információt gyűjteni. Arra vonatkozóan sincs szabályozás, hogy a per folyamata alatt elfogultság miatt meddig lehet kifogást benyújtani, és ennek mennyi idő az elintézési határideje. Csupán egy döntvényt találtam, amely azt mondja ki, hogy „a bírák elfogultságát személyükben kell vizsgálni” (BH1998. 28.) Esetemben ez a vizsgálat sem történt meg, illetve a szabályozás nem átlátható. Az átlátható szabályozás hiánya kétélű dolog, mivel a követhető, ellenőrizhető szabályozás hiánya olyan eszközök használatát kényszeríti ki, mint pl. titkos felvétel készítése a tárgyalásról, amely

alkalmas lehet arra is, hogy ha egy bíró véletlenül kifogásolható módon vagy tartalommal nyilatkozik meg, akkor őt ezzel zsarolják. Az elfogultság átlátható szabályozása és vizsgálata tehát védené is a bírakat. Szabályszerű elintézés hiányában pedig mindenképpen ott marad az elfogultság, illetve a részrehajlás árnyéka, sőt nem megfelelő elintézés hiányában ez tovább erősödik.

Hiányzik tehát az átlátható szabályozás a bírák elfogultságának megítélése vonatkozásában. Az átlátható szabályozás hiánya tekintetében hivatkozom a T. Alkotmánybíróság IV/02868/2012. számú határozatának [88] és [89] pontjaiban kifejtettekre:

„[88]Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint ugyanakkor a jogállam legfontosabb eleme a jogbiztonság, amelynek ki kell terjednie a jog egészére és egyes részterületeire is. A jogbiztonság egyrészt megkívánja a normavilágosságot, másrészt követelményt támaszt az egyes jogintézmények irányában is, amely szerint működésüknek előre kiszámíthatónak és előreláthatónak kell lennie. A jogállam értékrendjének egyik legfontosabb pillére a jogállami garanciák érvényre juttatása a jogintézmények működése során. Ezek hiányában sérül a jogbiztonság, a jogszabályok következményeinek kiszámíthatósága, és esetlegessé válhat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogok érvényre jutása is.

[89]A fentiek alapján az SZBÜ kiszámíthatatlanná tette a jogalkalmazást, mivel az a kihirdetés hiányában nem volt megismerhető, ugyanakkor a szolgálati bíróságok eljárásuk során alkalmazták.”

36/2013. (XII. 5.) AB határozatban foglaltak szerint:

[48] 3.7. Az Abh.-ban az Alkotmánybíróság kifejtette álláspontját a strasbourgi joggyakorlatot is figyelembe vevő korábbi határozatait felidézve, a bíróság pártatlanságának követelményével kapcsolatban is, miszerint a pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítéletmentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében [...] Az Alkotmánybíróság hivatkozott a Bíróság által alkalmazott ún. kettős tesztre, miszerint a szubjektív teszt keretében az eljáró bíró személyes magatartását, vagyis azt vizsgálja, hogy **volt-e az eljárás során olyan megnyilvánulása, amelyből a pártatlanságának hiányára lehet következtetni.** Az objektív megközelítés pedig annak vizsgálata, hogy volt-e objektíve igazolható oka a pártatlanság hiánya feltételezésének [...], vagyis **az adott szabályozás biztosítja-e a pártatlanság követelményét**, ideértve azt is, hogy az eljárás a közösség, elsősorban a jogkeresők oldaláról nézve objektíve nem támaszthat kételyeket a pártatlanságot illetően [...]. Ahogyan arra a Bíróság is rámutatott: Továbbá **a pártatlanságot biztosító nemzeti eljárások léte (mint például a bíró visszahívásának szabályai) releváns tényezőt képeznek.** Ezek a szabályok a hazai törvényhozás eltökéltségét fejezik ki, hogy minden ésszerű gyanút szüntessen meg a kérdéses bíró, vagy bíróság vonatkozásában és egy arra irányuló törekvést jelentenek, hogy semmisítsék meg a gyanú alapját az ilyen aggodalmak okainak megszüntetésével. Túl azon, hogy biztosítják a konkrét elfogultság nemlétét, arra irányulnak, hogy a pártosságnak a látszatát is megszüntessék, így azt a célt szolgálják, hogy növeljék a bizalmat, amelyet egy demokratikus társadalomban a közönség felé sugároznak

(Menari kontra Horvátország, 2005. július 15., 27. §) (Huseyn és mások kontra Azerbajdzsán, 162. §).

32/2002. (VII. 4.) AB határozat kifejti : „A pártatlanság az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint egyrészt azt a követelményt támasztja, hogy a bíróság tagjai személyes előítéletektől mentesek legyenek, másrészt - objektív nézőpontból vizsgálva - megvan-e a pártatlanság megfelelő látszata [67/1995. (XII. 7.) AB határozat, ABH 1995, 346.]. (539/B/1997. AB határozat, ABH 1998, 734., 736.)

A bíróságnak szubjektíve szabadnak kell lennie a személyi elfogultságtól vagy előítéletektől, **objektív szempontból pedig a szabályozásnak kellő garanciát kell biztosítania e vonatkozásban minden kétely kizárásához.**”

Az első fokú bíróság részrehajló eljárása, a kizárási indítványom mellőzése, a II. fokú bíróság hallgatása a kizárás kérdéséről ráirányította a figyelmemet arra, hogy noha az **Alaptörvény 27. cikke a társasbíráskodás elvét vallja**, ez nagyon szűk körben érvényesül. Jogállami hiányosság az ülnökök részvételének hiánya azokban az esetekben, amikor a döntéseket nagyrészt mérlegeléssel hozzák meg. A Pesti Központi Kerületi Bíróságon és a Fővárosi Törvényszéken fentiek miatt olyan ítéletek születtek az ügyekben, melyek egyoldalúan tölem várták el, hogy úgy járjak el, ahogyan az adott helyzetben elvárható, illetve, hogy előre számoljak gyakorlatilag bármivel, ami utólag bekövetkezhet, alperesektől ugyanezt a szintű figyelmességet nem várták el, holott mint multinacionális nagyvállalatoknak az elvárhatóság magasabb szintjét kellene teljesíteniük, mint egy hozzájuk képest kisebb lehetőségekkel bíró magánszemélynek.

Többek között az alábbiak mutattak az első fokon eljáró bíró elfogultságára:

- Az első fokon eljáró bíró számos bizonyítási indítványomat mellőzte (pl.: helyszíni tárgyalás tartása, műszaki szakértő kirendelése).
- A támadott ítéletek legnagyobbbrészt arra alapulnak, hogy az eljáró bíróságok utólag a terhemre róják, hogy előre mivel kellett volna számolnom.
- Az első fokon eljáró bíró sokszor nyíltan kifejezte ellenszenvét velem szemben, illetve nyíltan utalt arra, hogy nem nyerhetek pert.
- Az első fokú eljárásban az eljáró bíró 2011-ben az egyik tárgyaláson kijelentette, hogy az ő személyes véleménye szerint rosszul jelöltem meg a II. rendű alperes személyét, és nyomatékosan kérte, hogy ezen gondolkodjak el. Ebből arra következtettem, hogy erre hivatkozással fogja majd elutasítani a keresetemet, ezért perbe vontam a [REDACTED] Kft.-t. Majd a párhuzamosan folyamatban lévő közigazgatási eljárásban kétségtelenül tisztázódott, hogy a [REDACTED] Kft. nem üzemeltető, ezért a rá kiterjesztett keresettől elálltam.
- Az eljáró elsőfokú bíróság a szabályszerűen beidézett és pontosan megjelent három tanút nem hallgatta meg. Ebből arra is lehetett következtetni, hogy mindazt, amit a tanúkkal kívántam bizonyítani kétség nélkül elfogadta. Utóbb kiderült, hogy ez nem így volt.

Az eljáró bíró kijelentései és célzásai beigazolódtak az 5.P.50.052/2009/98. számú – utóbb a II. rendű alperes személyében bekövetkezett jogutódlás miatt hatálytalanná vált – ítéletben. Az ezt követően újra megnyitott tárgyaláson az eljáró bíró kijelentette, hogy álláspontján nem fog változtatni, ezért kértem ebben az időpontban az új bíró kijelölését, mivel azt láttam, hogy az eljáró bíró valóban nem pártatlan, illetve nem értette meg a tényállást sem, és erre már kísérletet sem hajlandó tenni.

Az első fokon eljáró bíró ellenszenvét és pártatlanságát látva írásban kértem a Pesti Központi Kerületi Bíróság elnökét új bíró kijelölésére. Ezt a kérelmemet szabályszerűen nem vizsgálták ki, jogorvoslati joggal sem élhettem, mivel csak egy két soros válaszelevet kaptam, amely nem felelt meg a Pp. 18. § (1) bekezdésében foglaltaknak. **Sajnálatosan nincsenek garanciális szabályok arra az esetre, ha a peres fél bizalma az eljáró bíró pártatlanságában megingott, és ezt tényekkel, bizonyítékokkal is alá tudja támasztani.** Az új bíró kijelölése iránti indítványom el nem fogadását a fellebbezésemben megjelöltem, azonban erre a másodfokú bíróság ítéletében nem reagált. Tekintve, hogy a kizárási indítványomra adott válasz érdemi indokolást nem tartalmazott, illetve nem végzés formájában született, azt részleteiben nem is tudtam támadni, azaz nem lehetett ellene jogorvoslattal élni.

Nem találtam szabályozást arra nézve, hogy időben meddig lehet az elfogultságot bejelenteni, továbbá, hogy milyen eljárési lépések irányadóak a benyújtás után, és ezeknek mennyi az ügyintézési határideje. Ezért kiszámíthatatlan, hogy mi egy elfogultsági indítvány sorsa.

A kizárási indítványomban előadott jogsérelmeket a II. fokon eljáró bíróság sem orvosolta. Tekintettel arra, hogy az elfogultságot bejelentő beadványomban foglaltakat az első fokú bíróság nem vizsgálta ki, a másodfok pedig nem orvosolta, ezért továbbra is úgy látom, hogy a bírói elfogultság az ügyem eldöntését érdemben és nagymértékben befolyásolta.

Összességében elmondható, hogy a bírói elfogultság orvoslására rendelkezésre álló jogi eszközök nem nyilvánosak, nem átláthatóak, nem ellenőrizhetőek.

A 44.Pf.637.200/2014/7. számú másodfokú ítélet továbbá azért is sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, mert az 5. oldal utolsó bekezdésében helytelen jogszabályi helyre, valamint a 2010-ben lezárt – azóta a tények és az irányadó jogszabályok tekintetében is meghaladott - szakértői véleményre, annak is egy kiragadott részére hivatkozik.

A helyes jogszabályi hivatkozás a 93/2007. (XII.18.) KvVM. rendelet 1. melléklet 3. pontja, melyet a 2013 szeptemberétől érvényes, új egyéni zajkibocsátási határértéket tartalmazó határozatok tartalmazznak. Ezeket az alacsonyabb határértéket előíró határozatokat az első fokú eljárásban becsatoltam.

Az új – alacsonyabb – határértékek tükrében az igazságügyi szakértői vélemény 28. oldalán rögzített mérési eredmények, valamint a 34. oldalán kifejtettek azt igazolják, hogy az alperesek által kibocsátott zaj meghaladja a határértékeket. Ezért rendkívül sérelmes a számomra, hogy a II. fokú bíróság ítéletének 6. oldal első sorában a védendő érdek hiányát

rögzíti. Ez a megállapítás ellentmond az I. fokú bíróság abbeli véleményének is, hogy a szükségtelen zavarás kérdésében a határértéktől függetlenül hozható döntés. *A másodfokú bíróság az első fokú bírósággal egyetértett.*

A testi és lelki egészséghez való jog sérelme:

A 208/E/2007. AB határozat kimondja: „Kétségtelen, hogy a jogalkotó a zajvédelmi szabályok megalkotásával az egészséges környezethez való jog megvalósulását kívánta szolgálni....E határértékek meghatározásának elsődleges indoka, alapvető célja az emberre már káros rezgések és zajok korlátozása, **az egészség védelme.**”

Az első fokú bíróság ítéletének 9. oldalán rögzíti, hogy „a szükségtelen zavarástól való tartózkodás követelménye – pedig az igazgatási jogszabályokban (pl. a 27/2008. (XII.03) KkKM-EüM együttes rendeletben) megállapított zajterhelési határérték kérdéstől független követelmény, melyről polgári jogi szempontból a közigazgatási kívánalmaktól – így a zajterhelési határértéktől – független döntés hozható.”

A másodfokú bíróság ítéletének 6. oldal első sorában megállapítja, hogy nem volt védendő érdek, mivel a zajterhelés a 27/2008. (XII.03) KkKM-EüM együttes rendelet 1. számú melléklet 3. pontja alatt van.

A jogszabályi hivatkozás egyrészt téves, másrészt az első és másodfokú ítélet logikája egymással ellentétes, **harmadrészt mindkét ítélet megengedhetőnek tartja a határérték feletti zajkibocsátást, azaz az egészséget károsító zajokkal szemben nem nyújt védelmet,** ebben a tekintetben nem harmonikus a közigazgatási joggal, és az Alaptörvénnyel is ellentétes.

Ennek a kettősségnek a tisztázása alapvető alkotmányjogi kérdés, azzal együtt különösen, hogy a Környezetvédelmi Felügyelőség 6 éves eljárás során hozta meg az alacsonyabb határértékeket előíró határozatait a 93/2007. (XII.18.) KkvM. rendelet 1. számú melléklet 3. pontja alapján. A jogsérelmet szenvedőktől nem várható el, hogy egyszerre minden fórumon kérjék a jogorvoslatot, annak reményében, hogy egyszer az egyik majd csak sikeres lesz. **Álláspontom szerint az Alaptörvényben biztosított jogok érintettsége esetében mindegyik jogi útnak ugyanoda kell vezetnie.**

Tekintettel arra, hogy a T. Alkotmánybíróság a IV/01478/2013. számú ügyben kiemelte, hogy a pihenéshez, rekreációhoz és nyugalomhoz való jog a tiszta környezethez képest elsődlegességet élvez, illetve, hogy az állampolgári érdekek (*közcél*) érvényesítése esetében is figyelemmel kell lenni az egyéni érdekekre, álláspontom szerint az egészséghez, ezen belül a pihenéshez való jog abszolút elsődlegességet élvez a profit termeléshez fűződő érdekekhez képest, illetve az üzleti vállalkozások alkalmazottainak legmagasabb fokú kényelem iránti igényéhez képest.

Az Alaptörvény nem védi az üzleti haszonszerzéshez való jogot, valamint a kényelemhez való jogot sem. Álláspontom szerint a gazdálkodási, üzleti tevékenységet úgy kell végezni, hogy az ne sértsen Alaptörvényben biztosított jogot. Ezzel általánosságban mindenki

egyért, azonban egy konkrét ügyben, a gyakorlatban ennek a kiemelkedő alapjognak az érvényesítése, annak fontosságához képest túlságosan nehéz.

Alaptörvényi szinten jelen ügyben sérelmes az, hogy a Pp. 271. § (1) i) illetve ugyanezen szakasz (3) a) pontjaiban foglaltak alapján a birtokvédelmi ügyekben a felülvizsgálati kérelem előterjesztése kizárt. Ebből következően jelentősen kevesebb ügy juthat el a Kúriához, azaz a birtokvédelem tekintetében a „motorizáció fejlődésének” ütemében, avagy ezt követve nem születnek meg a joggyakorlatot irányító döntések. Személyes esetemben még mindig nem tudom, hogy milyen jogszabály, vagy precedens értékű döntés alapján kellett volna előre elfogadnom azt, hogy a „klímaváltozás” vagy „technikai fejlődés” címén nem pusztán esztétikai, avagy kényelmi igényeimet veszik semmibe a szomszédos üzleti vállalkozások, hanem egészséget károsító zajokat is jogszerűen bocsátanak ki szünet nélkül.

Álláspontom szerint különbséget kell tenni a zavarások jellege között, abból a szempontból, hogy milyen szintű jogot sért a zavarás. **Azaz létezik-e prioritás az Alaptörvényben biztosított jogok között?** Ezt a különbség tételt precedens értékű döntések tehetnék meg, melyek a felülvizsgálati kérelmek benyújtásának korlátozása miatt nem tudnak megszületni.

Továbbá, még ha el is kell fogadnom azt, hogy számolnom kellett volna a zaj növekedésével, akkor van-e ennek korlátja? Ez a tétel mindenre felmentést ad az alpereseknek?

Ha kimondjuk, hogy van korlát, azt pedig a közigazgatási jog határozza meg, akkor nem lehet egyúttal azt kimondani, amit az ítélet képvisel, hogy a polgári jogban a határértékek irrelevánsak.

A perben hivatkoztam a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.749/2009/4. számú ítéletére, amely a 13. oldalán kimondja:

„...A környezethasználó terhén a jogellenesség akkor is fennáll, ha a számára objektíve adott minden lehetőséget nem meríti ki annak érdekében, hogy tevékenységével a környezetet a lehető legkisebb módon és mértékben terhelje meg, a határérték alatti szennyezőanyag kibocsátását is korlátozza. Tapasztalati tény ugyanis (a törvény 4. § -ához fűzött indokolás szerint is), hogy a sok kis kibocsátás együttes hatása lehet épp olyan kedvezőtlen, vagy még rosszabb is, mint egy-egy határérték feletti....

...melynek mértéke azért lényegtelen, mert az elmulasztott intézkedésekkel az tovább csökkenthető lenne.”

A tapasztalataim alapján nem eldöntött kérdés az, hogy a polgári jog és a közigazgatási jog abszolút független egymástól, avagy együttműködést feltételez. Lehet-e jogszerű az a polgári jogban, ami a közigazgatási jogban jogszerűtlen? Miért ad a polgári jog egyoldalúan felmentést annak, aki előbb ott volt egy területen? **Csak nekem kellett volna mindennel számolnom?** Egy olyan ipari létesítménynek, amelyik lakóövezetben épül, nem kell számolnia az ott lakókkal, vagy a városrendezési terv szerint várható új lakókkal? Ha ez így van, akkor a polgári jogra nem lehet számítani az egészséghez való jog védelme tekintetében. Ezt a kérdést tudná alaposan kimunkálni a Kúria, melyet a Pp. jelenleg beszűkít.

Álláspontom szerint a folyamatos, szünet nélküli zúgás olyan módon károsítja az egészséget, mint amikor valakit minden nap megvernek, de csak pont annyira, ami még nem büntetőjogi kategória.

Az I. rendű alperes többek között a 2008. augusztus 25-én kelt elektronikus levelében maga is elismerte, hogy ha nem történik meg a szükséges kivitelezés, akkor az eljáró bíróság kötelezése jogszerű lesz.

A per folyamata alatt az I. rendű alperes végzett zajcsökkentő műszaki munkálatokat. A folyamatban lévő perre a munkálatok közben a kivitelezők felé ő maga is hivatkozott. A II. rendű alperes a perben alig vett részt, az igazságügyi szakértő munkáját akadályozta, zajcsökkentő lépéseket nem végzett. A II. fokú eljárásban benyújtott előkészítő iratában foglaltakat nem bizonyította, a személyes tapasztalataim alapján az ott írtak kétségbe vonhatóak. Az általa hivatkozott időkapcsoló beszerelését nem tapasztaljuk, erre nézve bizonyítékot nem csatolt be. **Alperesek okot adtak a perre, azonban ezt az eljáró bíróságok kérelmeim ellenére figyelmen kívül hagyták.**

Az egészséges környezethez való jog sérelme:

A BDT2003. 785. számú döntvényben foglaltak szerint a Ptk. 100. §-ában megfogalmazott rendelkezés a tulajdon használatának az emberi környezet védelmével való összhangját is követelményként állítja a tulajdonosok elé. A tulajdonos a dologhoz fűződő jogait nem gyakorolhatja úgy, hogy azzal a környezetét bármely módon sérti, vagy veszélyezteti.

A 28/1994. (V. 20.) AB határozatban foglaltak szerint:

„Az Alkotmány 18. §-a szerint a Magyar Köztársaság elismeri és érvényesíti mindenki jogát az egészséges környezethez. A 70/D. § (2) bekezdése értelmében a lehető legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez való emberi jogot [70/D. § (1) bekezdés] a Magyar Köztársaság - többek közt - az épített és a természetes környezet védelmével valósítja meg.”

„A környezethez való jog érvényesítéséhez természetesen alanyi jogokat is kell alapítania a törvényhozónak, de ezekre az jellemző, hogy többnyire csupán közvetetten függnek össze a környezetvédelemmel. A környezeti károk megtérítésére szóló polgári jogi igény közvetlenül például a tulajdonjog sérelmét orvosolhatja. Vannak kifejezetten környezetvédelmi vonatkozású alanyi jogok is, ezek viszont elsősorban eljárási jellegűek, mint amilyen az engedélyezési eljárásban való részvétel joga. A környezetvédelemben használatos alanyi jogok többsége nem sajátosan környezetvédelmi célt szolgál, hanem többek között erre a célra is használható, mint például a kárral fenyegető magatartástól való eltiltásra irányuló polgári jogi igény, vagy a közérdekű adatok megismeréséhez való alkotmányos jog.”

„A környezethez való jog e tekintetben is különbözik az alkotmányi feladatoktól és a szociális jogoktól. A 996/G/1990. AB határozat értelmében az állam a környezetvédelem elvi alapjainak és módszereinek megválasztásában szabad, s szabad annak meghatározásában is, hogy a környezethez való jog tartalmát adó sajátos állami kötelezettségből milyen konkrét jogalkotási és kormányzati teendők származnak. (ABH

1993, 535.) A környezethez való jog e határozatban megállapított sajátosságaiból következően azonban az állam nem élvez szabadságot abban, hogy a környezet állapotát romlani engedje, vagy a romlás kockázatát megengedje.”

Annak ténye, hogy az I. és II. fokú bíróság ítélete legnagyobb mértékben arra alapul, hogy számolnom kellett volna a növekvő zajhatásokkal, tulajdonképpen annak kimondása, hogy az eljáró bíróságok a környezet állapotának romlását megengedhetőnek tartják.

Hangsúlyozni kívánom, hogy a jelenleg működő közel 60 darab klímaberendezést a lakásvásárlásom után szerelték fel.

Az otthon sérthetlenségéhez való jog sérelme:

A 2011. március 8-án benyújtott felperesi nyilatkozatomban röviden összefoglaltam a per előzményeit és a zavarással kapcsolatos legfontosabb eseményeket. Az ott kifejtettek szerint – és a benyújtott bizonyítékok alapján – 2003. augusztus 4-től 2010. szeptember 19-ig az akkor irányadó zajkibocsátási határértékeket az alperesek zajkibocsátása meghaladta, azaz okot adtak a perre.

2013 szeptemberében születtek meg az új zajkibocsátási határozatok, melyek szigorúbb, alacsonyabb határértéket tartalmaznak. A polgári perben ezeket is becsatoltam. Az időben legutoljára született szakvélemény (Kft.) annak ellenére, hogy számos alkalommal, különböző napokon történt éjszakai zajmérés, melyeken részt vettem, az éjszakai eredményeket egyáltalán nem tartalmazza. Így sajnálatosan mással, mint azzal, hogy én láttam a zajmérő készüléket a zajmérési eredmények nem bizonyítottak.

Az 1115/B/1995. AB határozatban foglaltak szerint:

„A magánlakás sérthetlenségéhez való alapjog az emberi méltósághoz való jog, mint általános személyiségi jogalkotó elemeinek egyik, az Alkotmány által nevesítetten biztosított alakzata, amely a magánszféra egyik jelentős összetevőjének sérthetlenségét alapozza meg. Ez az alapjog egyaránt kapcsolódhat a tulajdonos, a birtokos és más jogos lakáshasználó, így pl. a lakásbérlő, a társbérlő, az albérlő stb. valamely konkrét lakást érintő jogához.”

„A magánlakás sérthetlenségéhez való alapjog - mint a negatív jellegű alapjogok általában - nem valamely szolgáltatás igénybevételére, nem is meghatározott aktivitás kifejtésére jogosít, hanem a védett tárgykörben a kívülállók bizonyos zavaró, beavatkozó, sértő megnyilvánulásaitól való mentességre és a mentesség állami védelmére jogosít. A magánlakás sérthetlenségéhez való alapjog tartalmának hasonló felfogását fejezi ki "az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről" szóló, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett egyezmény 8. cikke is, amely kinyilvánítja: "Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák. E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges".”

Az Emberi Jogok Európai Bírósága a Deés v. Hungary 2345/06. számú ügyben született ítéletében kimondta: „...a lakás tiszteletben tartásához való jog nem merül ki a fizikai területhez való jogban, hanem e terület – ésszerű korlátok között – békés élvezetére is kiterjed, megsértése pedig nem merül ki a nyilvánvaló esetekben, mint amilyen az engedély nélküli belépés, hanem az olyan diffúz hatások is e jog sérelméhez vezethetnek, mint a zajok vagy a légszennyezés és a bűz. A lakás funkciója ugyanis, hogy lehetővé tegye a magán- és családi élet kibontakozását.”

Alperesek folyamatos szünet nélküli zajkibocsátása azért sérti az otthon sérthetlenségéhez való jogaimat, mivel az én lakásomban nincs lehetőség olyan békés pihenésre, mint ugyanebben az utcában elhelyezkedő más belső udvari lakások esetében.

A folyamatosan felemlített nagyszámú lakossági klímaberendezés léte azért nem mentség alperesek számára, mert:

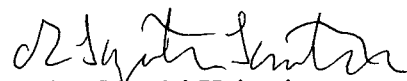
- 2-3-4 – szeres távolságra vannak tőlünk az alperesi klímaberendezések távolságához képest,
 - a háztartások sokkal inkább költségérzékenyek, mint az átalányt fizető iroda bérlők, ezért a háztartási klímaberendezések üzemideje – tapasztalhatóan is – sokkal kevesebb.
- Az eljáró bíróságok nem adtak számot arról, hogy a fenti hivatkozásomat miért nem vették figyelembe.

Jogorvoslati lehetőség: a Pp. 271. § (1) i) pontja, valamint ugyanezen szakasz (3) a) pontjaiban foglaltak alapján kizárt.

Jelen ügy kapcsán nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve az ügyben jelen alkotmánybíróági panasz benyújtásának időpontjáig nem kezdeményeztem perújítást.

Nagy tisztelettel kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot a panaszomban foglaltak érdemi elbírálására.

Budapest, 2014. november 10.

dr. Kárpáti Krisztina

